

QUYỀN THỨ 5

GIÁ : 0 \$ 10

TẬP SỐ 1

SÁCH GIỚI TRÍ

MỘT NGÀN LẺ MỘT ĐÊM

80
INDO-CHINOIS
1482
(5)

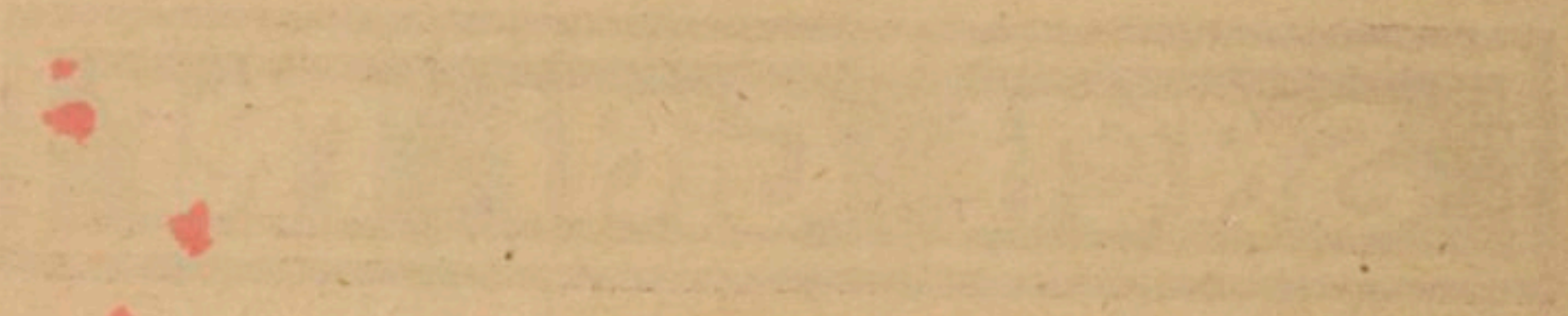
Cùng ai sang xê mỗi sầu,
Ngọn đèn độc-túc, canh thâu tỏ mờ

Xuất bản và giữ bản quyền
Mme Huỳnh-thị Tuyết-Hoa
11, Passage Nguyễn-tấn-Nghiem
CÁI KHƠ — SAIGON

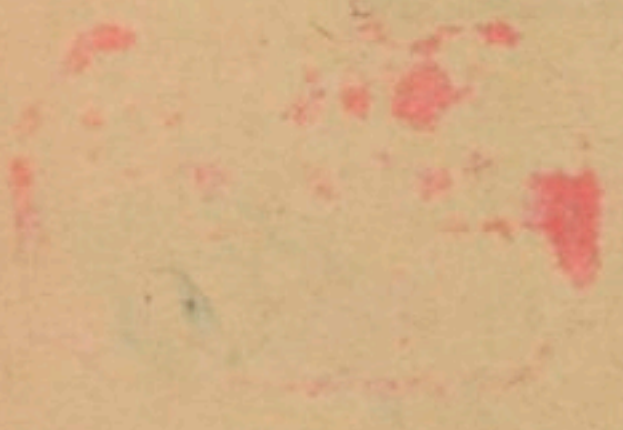
(C.)

BOOKS LEGAL
INDO-CHINESE
NO 1/588

80 Indoch
1482

Handwritten text in a cursive script, likely in Chinese, spanning across the middle of the page. The ink is light and somewhat faded.

MỘT NGÀN LỄ MỘT ĐÊM

CON PHI-MÃ CỦA CHÀNG RA-HOA-NA

MISS LOUISE NGỌC-TRĂNG BIÊN-DỊCH

Xưa kia, ở kinh-thành Xa-rat (Sbiraz) nước Bết-sơ (Perse) có cái tục hễ đến ngày sanh của vua thì hay bày nhiều cuộc để mua vui rất ly thú ; trước là cầu xin cho vua sống đư muôn tuổi sau là khuyếch-trương công-nghệ nước-nhà.

Không nói ra, có lẽ ai ai cũng biết cái lễ sanh-nhứt của nhà vua long trọng là đến bực nào rồi. Bởi thế, nên từ thành thị đến thôn-quê sẵn-giã đều rập nhau nghĩ làm việc để vui chơi trong mấy ngày ấy, nhứt là tại kinh-đô Xi-rat người ta đua nhau đến dự lễ không biết bao nhiêu vì tại đấy có mở ra cuộc « Đấu-xảo » để cho các hàng thứ dân tranh tài đua kéo về nghề hay nghiệp giỏi của mình chưng bày trước mắt muôn người ; các nước lân-bang nghe đồn cũng kéo nhau dự lễ này nữa.

Nhơn buổi lễ sanh-nhứt này, có người Ấn-độ tên Ra-hoa-na ăn-mặc đoan trang, tay dắt một con ngựa bằng cây bắt kể cực kỳ xin đẹp tự tay người chế ra, đến trước bệ-vàng, qui

xuống tàu rằng : -- Muôn tâu Thánh-Thượng, kẻ hạ-thần xin vô phép, dẫn con ngựa này qui trước ngai-vàng mong ơn Thánh-Thượng cho người biên tên vào sổ « *Dự cuộc đấu xảo* » Kẻ hạ-thần dám chắc rằng : Dem ra giữa cuộc *Đấu xảo*, ai ai cũng cho là một vật lạ trên đời không một, dưới đời chẳng có hai. Vua phán rằng :

--- Trẫm trông thấy con ngựa của nhà-người không lấy chi làm lạ vì cái tay khéo-léo của người thợ làm giống in như thiệt, xem chừng không khó, vì rằng một người thợ khác trông theo đó cũng có thể làm được mà lại còn khéo hơn nữa.

--- Tâu bệ-hạ, kẻ hạ-thần có ý đem con ngựa này đến trước bệ-vàng cốt chẳng phải khoe cách làm khéo bề ngoài mà chính là cái hay lạ-lùng ở bên trong, dầu kẻ hạ-thần đứng ra chỉ cho một tay chế-tạo máy-móc chuyên môn hoặc một ông bác-vật đại tài đi mấy nửa cũng không làm được. Vì thế, kẻ hạ-thần cho là một vật lạ xưa nay chưa từng có vậy. Cái hay của nó là khi nào leo cỡi trên lưng thì nó bay lên trên không-trung một cách lạ phi-thường, bất luận ở đâu, dầu xa thiên lý dặm, trong giây phút thời đến nơi; nó là con phi-mã.

Hoàng-đế xứ Bết-xờ (Perse) có tánh tọc mạch, muốn biết cái lạ xưa nay chưa từng có, phán rằng : trước mặt triều-thần bá quan văn võ, nhà-người hãy thí nghiệm để chứng cái tài đặt-biệt của con ngựa ấy và lời chuốt-ngọt của nhà-người là thật.

Liền đó, chàng Ra-hoa-na đặt chun vào chun đưng (étrier) thót lên lệ-làng, ngồi vững trên lưng ngựa bèn hỏi vua ý muốn sai nó đi đâu ?

Cách kinh-thành Xi-rat ba dặm có một cái núi, chót chấm mấy tầng mây xanh, nơi đấy có một khoảnh rộng lớn để cho ta hội họp tập binh mã. Ở chung quanh truyền núi có nhiều thứ kỳ hoa dị thảo ; vậy nhà-người có thấy dạng núi chẳng ? Ấy đó, chỗ ta muốn nhà người đi. Từ đây đến đó không phải xa gì cho lắm nhưng ta không dòm theo nhà-người đặng. Ta muốn biết cái sự cần-mẫn của nhà-người có đi tới đó cùng không ? Vậy muốn chắc như lời nhà-người nói thì nhà-người khi đi tới đó lúc trở về, nhớ bẻ cho ta một nhánh chà-là để làm bằng.

Vua phán vừa dứt lời, chàng ta vận nút ruồi nơi cổ ngựa, ngựa nhảy dựng cất mình khỏi đất lệ chóp nhảy rồi dần dần mất đi. Cả triều-thần và các

hàng thứ dân xúm nhau trầm trồ khen ngợi.

Độ chừng 15 phút, người ta lại reo lên, thấy chàng Ra-hoa-na cỡi ngựa trên mây trở về, tay cầm một nhánh chà-là. Về đến chỗ nghe tiếng vỗ tay như pháo nổ, chàng-ta thấy thiên hạ hoan-nginh, tỏ ý phục tài, chàng-ta khoái chí cho ngựa chạy vòng quanh mấy lượt trên không, mới chịu hạ lần xuống, đáp y chỗ cũ. Dòm lại con ngựa thì không có ý gì hư-hao cả còn chàng-ta cũng chẳng thấy chút gì gọi là mệt-mỏi. Chàng ta nhảy xuống khỏi lưng phi-mã đi ngay lại bệ-vàng rồi dâng nhánh chà-là.

Vua thấy thế lấy làm thích chí cho là một sự chẳng ngờ có, bỗng nhưng lại có. Thiệt, thế gian hi hữu ! Vua trông con phi-mã chẳng khác nào vật quý để tại kho nhà-vua vậy, bèn kêu chàng-ta phán rằng :

— Cứ xem diện-tích bề ngoài mà xét, ta cho con phi-mã của nhà-người không giá đáng gì, nhưng coi kỹ lại, xét cho thấu đáo, thiệt ra mới biết con phi-mã này có cái hay bí-mật ; khá khen nhà-người có tài đặt-sắc làm cho ta hết tưởng lầm và ta cho nhà-người biết rằng : là con phi-mã vô giá. Vả như ta mua nhà-người có ưng bán cho ta không ? Ta ước-ao cho có được một con phi-mã như vậy lắm !

— Tâu bệ-hạ, trước khi đem con phi-mã đến đây, kẻ hạ-thần biết, hễ một lần thấy, rồi thế nào bệ-hạ cũng phải ham muốn, chẳng phải ham muốn thấy cái hay lạ của nó mà thôi đâu. mà muốn thâu-nhập vào tay làm của qui lưu-truyền vạn niên. Về phần hạ-thần, hạ-thần đã biết giá của nó rồi. Hạ-thần không muốn làm trái ý bệ-hạ nên hạ-thần xin tỏ thật một điều, nếu điều này bệ-hạ ưng lòng đẹp ý thì hạ-thần sẽ giải quyết ngay, giao con phi-mã cho bệ-hạ thâu dụng. Phi-mã này chẳng phải của mua mà bán dặng. Nguyên chủ nó là người chế-tạo nó ra giao cho hạ-thần làm vật kỷ-niệm. Trước khi giao cho hạ-thần làm chủ, người ấy buộc hạ-thần phải gả đưa con gái-một (fille unique) của hạ-thần cho nó làm vợ và dặn hạ-thần không được phép bán con phi-mã này cho ai cả. Nếu hạ-thần không dùng nữa, muốn giao cho người khác làm chủ thì phải dùng cách đổi-chất tương bình với nhau mà thôi. »

Vua nghe tiếng đổi, chận ngang phán rằng :
— « Được, ta sẵn lòng lắm. Nhà - người muốn đổi lấy gì ? Nhà-người cũng dư biết đất nước ta rộng lớn, giàu mạnh, dân số đông ; ta để cho nhà-người tùy ý chọn lấy, bất luận là

tỉnh-ly nào miểng là nhà-người có thể tự cai-trị lấy và hưởng các quyền-lợi trong tỉnh ấy trọn đời của nhà-người ».

Cả triều-thần nghe vua phán thì cho là một việc thật quá đáng, còn chàng-ta lại khác, cho đều ấy chưa xứng đáng với sở-vọng của chàng-ta, bèn tâu rằng :

— « Hạ-thần lấy làm hân-hạnh đặng nghe lời vàng tiếng ngọc của bệ-hạ phán vừa rồi và cảm ơn cái lòng quảng-đại của bệ-hạ. Lấy chỗ quảng-đại này đối với con phi-mã kia, xem chừng một trời một vực. Vậy hạ-thần có mấy lời phân trước rằng : Nếu hạ-thần nói ra, bệ-hạ cho điều này không phạm đến danh phẩm thì hạ-thần mới dám tỏ bày chỗ muốn : là trao con phi-mã này cho bệ-hạ làm chủ, bệ-hạ giao Công-chúa lại cho hạ-thần làm vợ. Hạ-thần nhưt định như thế, dẫu rằng có mất con phi-mã này, tớ cũng không màng miểng là tớ cùng Công-chúa kết thành phu-phụ đó thôi. »

Các quan văn võ hiện diện tại triều nghe qua không một ai không buồn cười anh-chàng yêu-cầu phi-ly. Hoàng-tử Phi-ra, con trưởng-nam và sẽ là người kế-nghiệp đế-vương sau này, lấy làm bất bình, còn vua thì khác, ý lại

muốn đánh liều đưa công-chúa cho chàng-ta đòi lấy cái chơi sở-thích của mình nhưng còn dự-dự. Phi-ra thấy vua chưa quyết định, người e cho vua cha khứng chịu đi chẳng, bèn tâu rằng :

— Tâu, Vương-phụ, con xin cam lỗi, dám thưa rằng : Vương-phụ cứ từ chối ngay đi, lựa phải nhọc trí suy nghĩ với một câu chuyện ngạo-mạng. Không thể nào để cho người như thế lẫn-lộn vào họ nhà-vua, đặt làm Phò-mã cho dặng, vì rằng : Nước ta là một nước liệt-cường ở thế-giới hiện-thời. Vương-phụ khá nghĩ lại, nếu làm thế chẳng phải nhục quốc-thể ngày nay mà lại còn dặt-tội với tổ tiên ta ngày trước là khác.

— « Này, Vương-nhi, ta biết Vương - nhi có lòng sốt-sắng, biết gìn-giữ danh-vọng nhà-vua, nhưng Vương-nhi không xét lại coi cái *hay*, *đặt-biệt* của con phi-mã là *vô-giá*. Vả như, ta từ-chối, nó đem đi một nước nào khác và nó cũng yêu-cầu như trên đây, có lẽ nước ấy sẽ làm cho nó vui lòng thành thử ta không đạt được hi-vọng, mà phải mất đi hết một vật mà ta sánh như vật báu, qui-trọng trong đời đó vậy. Dầu thế mặt, ta cũng chưa nhận lời yêu-

cầu của nó, song khi bàn đến, để thương lượng lần chót, ý ta muốn Vương-nhi để tâm quang-sát, và tự Vương-nhi ra sức cõi thử sau lại sẽ cho ta biết ý-kiến của Vương-nhi ra sao ? »

Tên Ra-hoa-na nghe câu chuyện vừa lọt qua tai, đoán trước rằng : thế nào vua cũng nhậm lời yêu-cầu nó, sớm muộn gì đây nó sẽ được cùng công-chúa kết duyên kim cái, nên chàng-ta tỏ sắc hân hoan.

Muốn tránh hết mọi việc lôi-thôi và làm cho Hoàng-tử vui lòng nên chàng-ta mời Hoàng-tử đến gần rồi chỉ vẽ mọi điều, dẫn-giải cách-thức cầm cương cõi ngựa.

Hoàng-tử có cái thiên-tài, tay chân nhậm-lẹ lạ-kỳ. Trong lúc Ra-hoa-na đang dẫn-giải lẫn-săng, Hoàng-tử nhảy thót lên lưng ngựa, tay vặn nút-ruồi, phi-mã nhảy dựng, cất lên lẹ dường tên bay. Trong giây phút không còn trông thấy nữa. Chàng-ta thấy thế, lấy làm hải-hùng lo-sợ, chạy lại quì trước tàu rằng :

Hãy đọc lại : Một Ngàn Lẻ Một Đêm cuốn 1-2-3-4 (chuyện bảy lần vượt biển của kỳ-mị hàng-hải Linh-Ba). Càng đọc càng thấy chỗ hay.

Giá một cuốn. 0\$10

— « Muôn tâu, trước mặt bệ-hạ ngó thấy rằng : Hoàng-tử có tánh nóng quá, chưa kịp nghe hết lời dẫn-giải, cách thức cỡi ngựa, nhảy thót lên lưng ngựa cho chạy và cất bay. Hoàng-tử chỉ biết cách đi, chưa thuộc cách-thức làm cho phi-mã trở về. Vậy hạ-thần xin có mấy lời nói trước ; nếu sau này có tai-họa gì xảy đến cho Hoàng-tử thì hạ-thần không biết đến dặng. »

Chàng ta nói vừa dứt thì vua thậm ư quá buồn-rầu. Nghĩ rằng : Nếu thật có đều bí-yêu ẩn-núp bên trong là cách đi và về hai cái có chỗ khác nhau, chất thể nào cũng có sự tai-biến xảy đến cho vương-nhi, không tài gì tránh khỏi.

— « Tâu bệ-hạ, kẻ hạ-thần còn chút hi-vọng. Vả chẳng trong cơn rất-rối, Hoàng-tử tỉnh trí, vạch kiếm may ra thấy nút-ruồi khác vắn một cái, lập-tức phi-mã không cất mình lên nữa mà lại hạ lần xuống đất. » Vua phán rằng :

— « Nhà-người nói thế, ta khó tin bằng lời được. Ta kỳ trong ba tháng nếu ta không thấy Hoàng-tử trở về hoặc là ta không nghe tin tức sống chết thì nhà-người không khỏi dứt đầu để đòi lấy mạng con ta. »

Vua phán rồi, truyền lệnh bắt chàng-ta tống giam trong một cái khám chật-hẹp vừa đủ cho

một người nằm, rồi dàu-dàu nét mặt trở vào thành nội. Cuộc lễ long-trọng buổi hôm nay đành ngưng lại một cách buồn thảm vô cùng.

Đây xin nhắc lại, từ khi Hoàng-tử, vưng lịnh vua cha, trở tài mao-biêm, cỡi phi-mã bay lên không-trung một cách mau-lẹ. Độ chừng non một tiếng đồng-đồ đã vượt lên khỏi mấy tầng mây, ngó xuống không còn biết phân biệt dạng vật gì trên đất cả. Bây giờ hoàng-tử mới nhớ, tỉnh trở về, Người định rằng : Chỉ vắn nút-ruồi ngược lại, phi-mã quây đầu trở về. Lúc ấy người vắn ngược một cái thì ngựa cất lên cao nửa, vắn xuôi cũng cũng vậy, vắn ngược lại nửa thời cũng thế thôi. Càng vắn nút-ruồi phi-mã càng cất lên cao. Người lấy làm lạ hết sức. Người rờ chỗ này, chụp chỗ kia may ra lại gặp một cái nút-ruồi nhỏ khác, ít lộ ra ngoài hơn cái kia. Người dạn một cái, thấy phi-mã hạ ngay xuống gần đất, ngó lại, mặt trời đã lặn hồi nào, đêm tối đen như mực, không trông thấy đâu là đâu : có thể hạ phi-mã xuống ; trước là cho khỏi hư-hao sau bảo-tồn sanh mạng.

Coi chừng : Bắc Thỏ Già Quỷ-Quyết

Trọn bộ 2 cuốn giá mỗi quyển. 0 \$ 05

Bước đầu canh tư, phi-mã mới hạ xuống dặng. Hoàng-tử bước khỏi lưng ngựa rồi đưa chun dò đường bước lần đi tới; người hiểu ngay phi-mã đáp nhằm một cái sân xây trên nóc một cái thành cả thể-rộng lớn. Người đi tới nửa, gặp một cái thang, nhẹ-nhẹ bước thẳng vào trong, thấy ánh-sáng ở phòng-nội chiếu ra, người dừng bước, thối lui, lóng tai nghe; không nghe tiếng chi khác hơn tiếng ngáy của người ngủ mê. Người nhón gót bước tới thấy một đám mọi da đen ngủ ngáy, kể bên mỗi đũa một cây gươm, trần đũa lưỡi sáng-ngời, bắt ghê-sợ, hiểu ngay là lũ người canh-phòng Hoàng-hậu hoặc là công-chúa chi đây. Thật thế, đó là cái phòng của công-chúa.

Hoàng-tử hay tin công-chúa thức-giác, rón-rén bước thẳng vào trong, quì xuống phân rằng :

— « Kính chào công-nương, xin công-nương đừng tưởng rằng chim-bao mộng-mi quái-kỳ chi chi. Hãy bình-tâm, định-trí; tôi đây là hoàng-tử nước Bệt-xờ, chiều hôm qua ngồi kề vương-phụ đang vui chơi ở giữa cuộc lễ long-trọng; đêm nay, giờ này, phải lạc-lai nơi đất khách quê người, lâm cảnh khốn-cùng nguy-hiêm. Nhờ

công-nương lấy tình quốc-tế nghĩa đồng loại mà trợ-cấp và bảo hộ cho..... thì cái ơn ấy nguyên khắc cốt.

Công-chúa nước nào, hoàng-tử Phi-ra yêu-cầu cứu mạng? Tức công-chúa Ben-ga-lờ (Bengale) con gái đầu lòng của vua nước ấy. Công-chúa nghe qua phân rằng:

« Hoàng-tử khá vững lòng, đừng dấy không nên làm như thế. Hoàng-tử chưa phải sa vào xứ mǎng-ri mọi-rợ đâu? Những đều *từ-thiện hơn-đạo và thành-thật* là huy-hiệu đặt-sắc thanh hành như ở nước Ben-ga-lơ này, chẳng kém gì ở nước Bết-xơ của hoàng-tử vậy. Còn nói về sự bão-nộ mà hoàng-tử yêu cầu khi này, tôi không một lòng từ chối, xin giúp ngay. Chẳng phải một mình tôi đây thờ tẩn bác-ái, mà đến cả dân xứ này không một ai là không qui-trọng chủ-nghĩa bác-ái đại-dồng. Lời tôi nói là thật, hoàng-tử tin được, đừng nghi ngại gì hết.

Vậy trong lúc đêm khuya mà hoàng-tử đến phòng tôi là một đêm rất bỉ-ối của phong-hóa nước Ben-ga-lờ này, hoàng-tử cũng dư biết: « *Nam đảo nữ phòng nam tắc tử, nữ đảo nam phòng nữ tắc dân.* » Dầu hoàng-tử thọ nạn sao đi nữa thì cũng phải chờ sáng ngày tôi tàu

với lệnh phụ-hoàng tôi mà trợ cấp cho. Chẳng hay lúc này hoàng-tử đang thọ nạn ắt sao tam trí bàn hoàng, để tôi sai nội-hoạn dọn phòng cho hoàng-tử nghỉ cho yên trí, sáng ngày nói cho tôi rõ đầu đuôi là hoàng-tử dùng huyền-di bí-xảo gì từ kinh-đô nước Bệ-xơ đến đây không mấy chốc, dùng phương-pháp gì lọt vào thành của tôi ? Nguyên-nhân ra làm sao, cơm-nước chẳng ăn, ngủ-nghe chẳng kể, đêm tâm-tối không màng. Lúc khuya-khuất mà trai gái trò chuyện chắc sao phụ-hoàng tôi hay đừng không khỏi trách tôi.» Nói rồi công-chúa đánh thức nội-hoạn dọn phòng, mời hoàng-tử vào trong một cái buồng ăn cực-kỳ sang-trọng, trên bàn không biết bao nhiêu là món ngon vật lạ. Ăn-uống xong-xuôi, lên giường nằm ngủ một giấc tới sáng.

Ngày hôm sau, hoàng-tử mới thiết bình-phục sức-lực, bèn đến trước công-chúa, để thuật cái cuộc hành trình kỳ-di của người cho công-chúa nghe. Bắt đầu thuật buổi lễ sanh-nhật, đến anh-chàng Ra-hoa-na đòi đổi con phi-mã để lấy công-chúa nước Bệ-xơ, từ buổi hành trình đến khi phi-mã hạ xuống nhằm lúc ban đêm, trúng nhằm thành công-chúa. Hoàng-tử lại tiếp rằng :

— Tôi rất cảm ơn công-nương quá nặng, tôi không biết lấy chi để bù lại cho xứng đáng với cái lòng quảng-đại của công-nương, tôi chỉ tặng công-nương một tiếng là người ơn của tôi đó vậy.

Công-chúa nghe lời sanh lòng hoài cảm, mời hoàng-tử lưu lại một ít lâu, trước dưỡng tinh-thần, sau kiểm điểm phi-mã cho đặng hoàn toàn hầu tránh mọi việc tình cờ xảy đến trong lúc đi đường. Hoàng-tử đáp rằng :

— Công-nương phân thể, tôi đây sẵn lòng không dám trái ý, song tôi còn e cho vương-phụ tôi mỗi lòng trông đợi, không thì tôi chẳng một lời thảo trực, vì rằng tôi được hạnh phúc ngồi gần bên một nàng công-chúa đáng qui, đáng yêu, tôi tin chắc rằng vương-phụ tôi ở thành-nội không khỏi phải cái nỗi bồn chồn thương đau khổ. Thiết tưởng công-nương dư hiểu cho tôi chẳng phải một người vong ân bội nghĩa mà thứ cho..., để tôi về nước. Nếu tôi ở đây lâu, ắt vương-phụ tôi mỗi lòng hoài vọng. Vì cái hoài-vọng ấy; có lẽ nó làm cho phụ-hoàng tôi phải sanh bệnh. Tôi e cho vương-phụ tôi khó mà bảo tồn sanh mạng, đó công-nương ạ. Còn như công-nương có lòng tưởng đến tôi, thì

tôi đây xin công-nương đừng cho lời tôi là quá đáng. Vả như công-nương muốn cùng tôi gần-gũi, thì tôi rất sẵn lòng, về sẽ thừa lại phụ-hoàng tôi mà xin lễ thành hôn cho đôi lứa. Tôi chắc rằng lời tôi nói là được, vì phụ-hoàng tôi hằng ngày dạy tôi tự chọn vợ lấy, tôi ưng đâu phụ-hoàng tôi vui lòng đó.

Vương-phụ tôi muốn cho tôi thực-hành cái đề *Tự-do kết hôn* ngay trong nước. Vả chẳng cái đề rất tốt nhưng thiên-hạ nhiều lần thi-hành đều thất bại, vì cái tệ-lập tiếm-nhiệm vào óc con người quá lâu nên muốn sửa đổi, mà sửa đổi chẳng dễ. Vương-phụ tôi biết rằng: Đi cưới vợ cho con, chớ chẳng phải cưới vợ cho mình mà mình giành quyền chọn lựa. Làm như thế, vương-phụ tôi cho là trái luật nhơn-đạo.

Công-chúa nghe nói phứt động mỗi tình, ngời im đi một lúc mà lại cười duyên e-lệ tỏ ý thuận tình; hoàng-tử Phi-ra lại tiếp rằng:

— Công-nương đừng tưởng cho lời tôi là phỉnh, đừng lấy đó mà sanh lòng hoài-nghi, đặt tôi vào hạng người trắng-gió một bầu, lúc gần ái-ân một buổi, khi xa tình sâu nghĩa nặng lại quên công-nương không nhớ câu triết-lý của nhà Sa-lô-môn.

« Mặt dầu cách, tấm lòng nào cách » hay sao ? Nếu công-nương dễ dạ hoai-nghi, xin mời công-nương nối gót theo tôi về đến xứ tôi sẽ tường trong đục. Chừng ấy, công-nương càng thấy rõ Vương-phụ tôi niềm-nở công-nương đến bực nào ; tiếp rước công-nương rất nên trọng thể ».

(Muốn biết câu chuyện ra sao xin coi cuốn thứ sáu thì rõ.)

NHÀ HỌA HÌNH

HỒ-LƯU-TÚ

Bd Saintenoy Càn-thơ

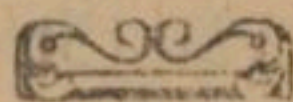
Vẽ hình nhỏ ra lớn
tròn hình hoặc nửa hình.
Rất khéo.

Bán giấy, viết, mực
cho học trò dùng. *Giá rẽ*

Bán nhứt-trình và các
thứ thơ, tuồng, truyện.

Nhứt là :

Một Ngàn Lẽ Một Đêm

TIỆM MAY RẤT KHÉO

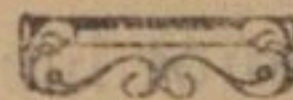
LÀ

CÁT-THÀNH

22 Amiral Courbel

SAIGON

Xin qui khách chủ ý

CÁI NHÀ BÍ MẬT

108 Bd de la Somme

Bạn thanh-niên ! ai là người biết viên thì nên đến Salon de Coiffure *Phú-hữu* ! Là một phòng hớt tóc sạch sẽ hạp vệ-sanh. Có đủ thứ dầu thơm.

Xin giới thiệu.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

12 Février 31
1000

Nguyen Thien Thanh
Saigon
L'Imprimerie Chung San Luu

IMPRIMERIE DUC-LUU-PHUONG
158, rue d'Espagne -:- Saigon